

PASAULES MALA

Ja Tu gadījumā atrodies uz pasaules malas, tad piezvani mums.

Kājas šūpodams uz parka svaigi krāsotā soliņa, kādā akvareļu krāsas bukletīnā lasīja Pēcītis. Telefona automāta nekur tuvumā nebija un arī kapeikas kabatā nebija. Un kam man šī pasaules mala. Kaut uz soliņa šādi sēdot to itin viegli varēja iztēloties. Aiz kokiem, gar parka malu brauca sarkans autobuss. Krāsu, gan Pēcītis izdomāja, bet hidro motora rūkoņa labi bija dzirdama. Interesanti, Pēcītis turpināja domāt. Kāpēc gan bukletā bija rakstīts par uzzvanīšanu, tieši no pasaules malas. Vai tur nez telefona automātu ir un vai tur par sarunu arī ir jāmaksā. Un ja esi aiz malas, kāpēc ne uzzvanīt, ja esi aiz malas?

Saules stari laistījās apaļajā strūklaku baseinā, kura centrā vientuļi stāvēja jātnieks uz vara zirga, bet tam pretī, glaudot zirga metālīgo purniņu, tam klāt bija pieglaudusies kāda nezināma skaistule. Ūdenss strūklakas tos skaloja no agra rīta līdz pašam vakaram, kamēr satumsa. Tad strūklaku izslēdza līdz nākamā rīta gaismiņai. Klīda leģenda, ja sagaida kad izslēdzas šī strūklaka, tad apstājas laiks un piepildās visas vēlēšanās. Tiesa gan, parka administrācija to nekad neslēdza ārā, ja parkā atradās kaut viens apmeklētājs. Bet ja klusītiņām ielavītos parkā vai sagaidītu tumsu un noslēptos. Nē, diez vai tas arī ietu cauri. Tā Pēterītis vēl joprojām šūpoja kājas sēdēdams uz pasaules malas. Vismaz tā viņš iztēlojās, vai vairs arī nē, par to viņš pats nebija vairs minējis. Dienas laikā parks bija pilns ļaužu, bet nu jau sāka satumst. Vajadzēja izdomāt viltību, kā redzēt strūklaku izslēdzamies, ja reiz Pēterītis te bija atnācis tā iemesla dēļ vien. Arī saldējums, protams, te bija gards, bet tas šodien nebija svarīgi. Kaut kas jāizdomā. Tātad, kā administrācija varēja zināt to, vai kāds atrodas parkā vai nē. Tas nebija iespējams. Un kur atradās kontroles telpa, no kuras izslēdza strūklaku!? Bet ja nu tādas vietas nemaz neeksistē, tieši tāpat kā pasaules mala un ja strūklaka darbojas vienmēr, arī naktī? Katrā gadījumā, šovakar to vajadzēja noskaidrot. Loģiski domājot, ja parkā, naktī neviena nav, tad arī neviens nevar zināt, vai te kāds ir vai nav, izņemot vienu. Izņemot Pēterīti pašu. Tātad, ja vien izdotos pašam noticeēt, ka es nemaz te neesmu, tad strūklaka pati izslēgsies! Bet to izdarīt bija visgrūtāk! Jo es tak te esmu, nodomāja Pēterītis. Patiesībā citi Pēterīti sauca par Pēcīti, bet citi par Pēterīti, tāpēc Pēcītis vai Pēterītis sevi sauca tā, kā pašam labpatikās. Kā, lai notice, ka te nemaz neesmu, nodomāja Pēcītis. Tas praktiski nebija iespējams, ja nu vienīgi, iztēlojoties, ka esmu noticejis tam, ka te atrodos. Tātad, tikai jāpārstāj ticēt! Tas šķita reālāk. Bet, ja reiz esmu noticejis tam, ka te sēžu, kur tad es sēžu? Nu tas šķita vēl daudz sarežģītāk.

Ārā jau bija satumsis. Parka lustras meta zeltītu gaismiņu uz puķu ieskautiem bruģētiem celiņiem. Viegls vējš šūpināja koku zaļos pumpurus, vēstīdams par vasaras tuvošanos. Pilsētas ļaudis pamezdami parku, devās katrs savu māju virzienā. Parku pilsētā bija daudz, bet šis bija lielākais. Dikti dīvaini, kā parks var skaitīties lielākais, ja netālu atrodas mežs kurā tāpat aug puķes, un kurš ir lielāks!? Vienīgā atšķirība, tur nav strūklakas un bruģēti celiņi. Te pēkšņi Pēterītim prātā iešāvās doma! Strūklaka un bruģēts celiņš nav nekāds parks un mežs, arī nav, bet tikai tad, ja tos saliek kopā, tad sanāk parks. Jebkurā mežā ieliekot strūklaku un nobruģējot celiņu, tas kļūs par parku! Varbūt tāpat ir ar šo te burvju strūklaku!? Tā darbojas tikai kad ir kāds, kurš skatās, bet ja nav, tad strūklaka nedarbojas!

Pēterītis aizvēra vienu aci, bet Pēcītis, otru. Klusums. Nevar būt! Vai tiešām? Skaņas izgaisa, vakarīgajā gaisā atstādamas tikai vieglu ziedu un ūdenss aromātu. Strūklaka bija apklususi.

Bija jāizdara vēlēšanās. Tikai ko? Saldējumu diezi vai, cukurvati arī nē. Bet ko tad? Vienīgais, kas nāca prātā, bija šis jātnieks uz kumeļa un daiļā jaunava tam priekšā. “Es griubu, lai tie atdzīvojas!” iesaucās, Pēterītis un Pēcītis, abi kopā!

Meža ielokā starp veco akmens strūklaku un bruģa fragmentiem, skaistajiem, sarkaniem ziediem ieskautā aplokā ganījās kumeļš. Ik pa brīdim tas pacēla savu sprogaino cekulu vērodams savus saimniekus turpat netālu sēžam un lūkojamies strauta dzidrajā ūdenī. Uz mazas koka šiltītes ar norādi “šeit” bija rakstīts “Pasaules Mala”. Brīnumskaista vieta, man šķiet, ierunājās daiļā lēdija. Protams, mīlā, atbildēja Pēcītis.